

Fecske Csaba

A gyáva

úgy akar itt lenni hogy egészen mégse
zsebre vágna az árnyékát is
hogyan el ne árulja őt
mintha saját háta mögött állna
kerülve az emberek tekintetét
tovább gurít minden váratlan
kérdést kipróbálatlan érzést
szorgalmasan rakosgatja ki
érték nélküli mintaként napjait
legszívesebben szülőanyjába hátrálna vissza
mint katona a lövészárokból
hétköznapiok húznak el fölötte
mint mindent ezt is megússza
száraz lábbal kel át életén
amely száználmas emlékgyűjtemény csupán

Piknik

nyársra húzott szalonna birkózik a tűzzel
amely már visszahúzta nyelvét
és füstölög kicsit magában
zsír cseppen kenyérre kézfeje
forró érvek annak igazolásául
hogyan ami csak lehet az fáj
szempillák függőnye mögül leleselkedik a vágy
titokban elszabadul egy kacaj
a vidám társasággal elhibban a rend
szesz szítja a jókedvet és pikáns viccek
eltúlzott mosoly vall fogorvosról
irigylésre méltó tartós szuvenír
a nap ahogy szokott csak ment tovább
a vidám zsongás elhalt az erdőben
ahol magára hagyott avar szomorkodik
a szél behúzott hassal még ott sántikált egy ideig
aztán meggondolta magát és eltűnt
mint az önfelelt mozdulatokkal rovátkált délután

Pista bácsi

tőle hallottam először Hippokratésről
és Marcus Aureliusról a szőlőhegyen
barackfája árnyékában neki voltak
a legszebb gyümölcsfái a faluban
az én takaros menyecskéim mondogatta és
fakéregnél kérgesebb kezével simogatta törzsüket
verseket írt no nem olyan szépeket
mint Arany vagy Petőfi de verseket
rímek kolompoltak benne békésen négy elemije volt csak
hamarabb kapott kezébe ekeszarvat mint ceruzát
a hatvanas években hirtelen felindulásból
köszöntő verset írt a téesz megalakulásának
örömére később kiderült nem így gondolta
és a rímek se sikerültek valami jól
a Ben Hur kedvéért ötven kilométert utazott
zötyögő vonaton a városba hogy aztán
mindenkinek lelkendezve mesélje ezt a csodát
amit Istennek hála nyolcvanhárom évesen láthatott

Hamis glória

(egy költőhöz)

mily népszerű vagy
fénylesz akár a kiült
nadrág ülepe